

F. t. l. om opfyldelse af grundlovens § 75.

Endvidere kan det være, at folketinget efter en periode vil regulere beløbet på grundlag af de erfaringer, man indhenter med ordningen, herunder om tilstrømningen til dagpengesats 200 kr. bliver samfundsmæssigt stor eller lille sammenholdt med de arbejdsopgaver, man i praksis med fornuft kan få udført. Med den økonomiske knibe, Danmark er ved at komme ud i, skal der nemlig gerne for samfundet være sund økonomi i differencen mellem de arbejdsydelse, der opnås i medfør af § 2, og de skatteyderbetalte dagpengeudgifter.

Det fremhæves, at de 200 kr. udgør, hvad alle uden videre har krav på, men for eksempel den arbejdsløshedsforsikrede får mere, jfr. § 5, 2. pkt., og § 7, stk. 2, 2. pkt. Derfor må der ved afgørelsen af, hvor stort beløbet skal være, anlægges en vurdering med henblik på dem inden for kredsen – jfr. foran under § 1 – som bør have laveste beløb. Så længe folketinget stadig påtvinger titusindvis af medmennesker, at de bliver langtidsarbejdsløse uden egen skyld, vil der selvsagt være tale om, at mangfoldige af disse skal have yderligere beløb fra det offentlige, jfr. lovforslagets § 6. En sammenligning af de 200 kr. med de nugældende dagpengebeløb er derfor ikke saglig tilberlig.

Dertil kommer, at en væsentlig del af dagpengeudsættelsen modsvares af mindsket indkomstskat. Herved skal selvsagt ikke blot henses til forskudstrækket, men også til restskattebeløgningen. For arbejdsløshedsdagpenge udbetalt siden 1977 er forskellen på slutskat og foreløbig skat jo blevet forøget, fordi den arbejdsløse har fået adskillige muligheder for at vælge mellem, hvordan skatte-trækket skal beregnes, og nok typisk har valgt den for ham i første omgang billigste (standardtræk eller træk efter bi- eller hovedkort (eventuelt frikort)). Med nyordningen går man over til en enhedsordning. Vedtages ikke andet, bliver det sådan, at skatte-træk i arbejdsløshedsdagpengene sker efter samme regler som for lønbeløb (skattekort afleveres tidligt på 8 timers arbejdsdagen, så netto-dagpengebeløbet ligger klar til udbetaling ved arbejdsdagens slutning).

Skattelovgivningsmæssigt kan overvejes, om det administrativt må fortrækkes, at der arbejdes med en enhedsbruttotrækprocent, og om dette tilmed vil føles som en fordel for dagpengemodtagernes flertal og begrænse frikortindehavernes tiltrækning af ordningen. For eksempel kunne procenten være 35, så udbetalingsbeløbet i alle tilfælde blev 130 kr. I så fald må tillige tages stilling til, om denne trækprocent skal være foreløbig, definitiv eller i nogle tilfælde det ene og i andre det andet.

Dagpengebeløbene skal ikke udløse feriepenge, ATP-beløb, tilskud til uddannelsesfond eller andre løntillæg, som man kender det på det almindelige arbejdsmarked.

Under den nuværende daginstitutionsordning er der nok mange mødre, der ellers ville passe deres børn hjemme, som ville foretrække at få dagpenge ifølge lovforslaget. Dette problem må imidlertid klares via en reform på daginstitutionsområdet, der jo under alle omstændigheder trænger hårdt til ændringer.

De 200 kr. er baseret på det lønregulerende pristal for oktober måned 1978 (offentliggjort i november 1978). Fra 1. april 1979 reguleres efter forholdet mellem januar månedspistallet 1979 og nævnte oktoberpristal, idet dagpengesatsen dog altid skal være et med 10 deleligt beløb. (Efter skatte-træk).

Hvis arbejdsmarkedets forhold efter 1. marts 1979 bliver sådan, at der ikke ydes fuld dyrtidsregulering, må tilsvarende begrænsninger – ved lov-ændring – indføres på dagpengeområdet for at undgå udhuling af afstanden mellem lønindtægt og de dagpengebeløb, der træder i stedet herfor.

Til § 4

I forhold til de arbejdsløse må administrationen selvfølgelig ske lokalt. Så længe folketinget ikke har vedtaget fremskridtsforslaget (skitseret i indstillingen fra fremskridtpartiets medlemmer af socialudvalget i betænkningen over forslag til lov om social bistand, se Folketingsstidende 1973-74, 2. samling, tillæg B sp. 634 f.) om at opdele landet i 600 socialsikringsvagt-distrikter, hvoraf ingen normalt får over 9.500 indbyggere, er den mindst uegnede administrationsenhed kommunernes socialforvaltninger. De kommer jo også ind i helhedsbil- ledet i § 6-sagerne.

Udgifterne må imidlertid afholdes statsligt. Det kan ikke være rigtigt, at borgerne i et område, der rammes af en særlig arbejdsløshed, oven i denne ulykke også skal have specielt forhøjede skatter. Dertil kommer, at man herigennem undgår nidkærhed med, om en arbejdsløs går til sin egen hjemkommunes socialforvaltning eller til en anden kommune. Dette giver både de arbejdsløse større frihed og samfundet mindre goldt administrations-arbejde.

Modstykket hertil er imidlertid, at staten også må påse, at ubegrundet forskelsbehandling ikke opstår mellem kommunerne, for eksempel i retning af prøjserdisciplinovergreb over for de arbejdsløse eller lemfældighed med ikke at finde beskæftigelse